

Koffie

Jan (1958)

Bewoner de Linde, Leger des Heils Dordrecht

Ik ben geboren in het katholieke ziekenhuis in Dordrecht. Mijn moeder had een stuk of tien kinderen, maar ik ben de enige die geadopteerd is. Waarom weet ik niet. Voor mij is mijn adoptiemoeder mijn echte moeder. Zij kon geen kinderen krijgen. Bij haar was ik enig kind. Het was er goed.

Ik ben altijd een druk baasje geweest. Ruitjes inslaan, mijn dekens van boven langs de trap naar beneden gooien. Op de lagere school was ik ook een belhamel. Verder ging het wel goed. Ondanks het kattenkwaad was ik een goede leerling. Na de lagere school ben ik naar de mavo gegaan. Behalve de eerste, heb ik alle klassen twee keer gedaan. Ik had er gewoon geen zin in. De tweede keer wist ik natuurlijk nog een hoop van het jaar daarvoor en haalde ik wel goede cijfers. In die jaren had ik een vriendinnetje, Astrid. Ik zat in de derde, zij een klas lager. Haar vader had een schrootjes bedrijf. Door al dat blijven zitten, was ik 18 toen ik van de MAVO afkwam. Tien jaar lang heb ik in de kassen gewerkt. Komkommerstekjes planten en komkommers snijden. Ondanks dat ik zo veel komkommers heb gezien, lust ik ze nog steeds. Schilletje er af, beetje zout en peper, lekker hoor! Na 10 jaar had ik de kassen wel gezien en ben ik elektro gaan doen. Dat was behoorlijk pittig met al die formules. Stroom, voltage, weerstand en ampère berekenen. Bedenken hoeveel licht er ergens nodig was. Echt leuk!

Op de Mavo ben ik al met de dope beginnen, via een vriend op school. We zijn samen gaan gebruiken. Als ik niet kon spuiten, deed hij het bij me. Heroïne, steeds meer en meer. Mijn moeder wist van niets. In het begin kon ik het betalen van mijn zakgeld en met het statiegeld van lege flessen, die ik achter de winkel pikte en vervolgens voor weer inleverde. Op een dag zei de winkelier: 'Joh, wat drink jij toch veel limonade!' Hij had nog steeds niet door dat ik keer op keer zijn eigen flessen terugbracht....

Ik heb zeker een jaar of tien, als het niet langer is gebruikt. Ik woonde op een klein appartementje in de binnenstad van Dordrecht. Overal lekker dichtbij. Dicht bij de hashboer, dicht bij de dope. Het gaat goed zolang je wat hebt, maar als je niks hebt voel je je doodziek. Dan was het aftaaien: zweten, koppijn, diarree. Ik ging steeds meer gebruiken. Het was niet meer te betalen met die lege flessen. Ik heb heel wat gejat, en alles wat los en vast zat verkocht. Ja, ik ben vaak genoeg opgepakt. Ik geloof dat ik wel vijf keer in de bak gezeten heb. Mijn adoptie moeder was mijn echte moeder. Ze kwam me altijd opzoeken. Nu komt ze niet meer. Ze is pas overleden. Een week geleden is ze begraven. Een week geleden, of langer terug, nou weet ik het zelf niet meer.

Het gebruik werd te veel rompslomp. Ik moest steeds meer op pad om te stelen. Dat zat me tot hier. Ik heb me gemeld bij het CAD, het Consultatie Bureau voor Alcohol en Drugs. Soms zat ik thuis, soms bleef ik daar. Met behulp van methadon ben ik er van af gekomen. Het was best moeilijk want eenmaal buiten

zag ik mijn ouwe vrienden weer. Gedag zeggen en doorlopen, dacht ik dan! En vooral niet meer gebruiken!

Toch ben ik een paar keer teruggevallen. Al was het maar even, ik had er vreselijk de pest in. Ik was een junk. Eigenlijk heb ik er spijt van. Zeker van al die dingen die ik gedaan heb om aan geld te komen. Dat was waardeloos. Ik kan het niet meer over doen. Het is gebeurd. Als ik het leven over zou kunnen doen, dan had ik een rustig leven gehad, was ik getrouwd geweest en had ik kindertjes gehad. Niet dat ik geen kinderen heb. Jawel! Vijf stuks in Spanje. Drie jongens en twee meiden. Ieder jaar zat ik een paar maanden in het zuiden. Beetje hash roken en in een bar werken. Tegen de kerstdagen was ik weer thuis. Ik ontmoette er een Spaanse meid. Een mooie vrouw, lang zwart haar, mooi figuurtje en diepbruine ogen. Die moet ik hebben dacht ik! Waarom we nooit getrouwd zijn weet ik niet.

Sinds een jaar of vijf, nee tien, of langer, ik weet het niet, woon ik in de Linde, een huis van het Leger des Heils. Ik kon het niet volhouden in m'n eentje thuis. Het lukte niet. Al m'n centen zette ik om in dope. Er bleef nooit wat over voor boodschappen. Ik had overal schulden en toestanden, het ging niet goed.

Hier vind ik het leuk. Ik heb een kleine kamer met een badkamer, en een keukenblokje. Schoonmaken doe ik zelf. Eten doen we samen. Ik slaap veel. Soms ga ik met een paar anderen een stukje wandelen. Gebruiken doe ik niet meer. Ooit wil ik hier toch wel weg. Wanneer, weet ik niet. Hoe oud ik ben? 68, 71, 72? Oh, 55 pas...Soms weet ik het niet meer. Ik ben hele stukken kwijt door die dope. Wat weg is weg, dat komt nooit meer terug.

Het allerbelangrijkste voor mij is mijn slaappleaats, mijn bed. Er zijn ook tijden geweest dat ik op straat sliep. Het leven vind ik ook belangrijk. Het leven en hoe God ons zo geschapen heeft. Dat we dingen kunnen doen. Ja, ik ben wel een beetje gelovig. Na mijn gebruik ben ik een gaan geloven. Tijdens mijn gebruik ontmoette ik een groepje dat naar de kerk ging. Voor de dienst zetten even stiekem een shotje zetten op het toilet. Natuurlijk zaten we dan knetter stoned in de kerk. Soms bid ik ook, hoor, vooral dat het goed mag gaan met me.

Het eerste waar ik aan denk als ik wakker word, is een lekkere peuk en een bak koffie. Daarna zie ik wel wat de dag me brengt.

Veel vrienden buiten heb ik niet meer. Hier binnen wel. Ik kan met iedereen goed opschieten. Als je gebruikt denk je nergens over na. Dat je er aan dood kan gaan sta je niet bij stil. Nu denk ik ook niet aan de dood, hoor. Ik leef van dag tot dag!